

M02II.doc

Pripravila: Damjana Pintarič

Razmišljanje o zgodovini odrešenja
ob literaturi in Božji besedi

SPOMINJANJE ZGODOVINE ODREŠENJA - BOŽIČNI VEČER (II)

OB LITERATURI (Tagore, Cankar, Pascal, Quist, sv. Avguštin, Carretto), BOŽJI BESEDI (Stara zaveza: Izaija, psalmi; in Nova zaveza: Lk, Mt, Jn), GLASBI in DIAPOZITIVIH

(Lahko v krogu ožje ali širše družine, lahko skupaj s prijatelji in znanci, lahko v okviru župnije ali mladinske skupine...)

(Ustrezen diapozitiv in za uvod nekaj glasbe, npr. violina "v živo", nato diapozitiv ostane tudi med branjem prvega odlomka; če se besedila berejo na glas, je dobro, da jih berejo različni "glasovi".)

STANJE ČLOVEKA - ČLOVEŠTVA, njegova stvarnost

Človek se je samolastno poveljal, imenoval se ter potrdil za najpopolnejše bitje vsega vesoljstva; zdaj gleda nase kakor na Boga samega, občuduje se in opeva z grozotno smešnim spoštovanjem. Edini stvor je na svetu, ki stoji neprestano pred ogledalom ter se priklanja samamu sebi. S tem samopoveličevanjem bi rad utajil svojo ničevost, bi rad zakrinkal in našminkal svoj spačeni obraz, ki se mu reži iz ogledala. Široko je zamahnil Sofokles: "Mnogo je silnega na zemlji, a silnejšega od človeka ni!" Toda kralj Oidip je oslepel ter se je zgrudil v prah. - Človek se ogleduje ter vihti kadilnico pred svojo podobo, zato ker ga je groza, da bi spoznal svojo nagoto. V tej grozi pa je že spoznanje. To spoznanje boli, gori v srcu kakor večni ogenj in poraja brez nehanja nov greh in novo kesanje, nov sram in novo samoprevaro.

(Nov ustrezen diapozitiv in spet nekaj meditativne glasbe.)

SPOZNAVANJE TEGA resničnega človekovega stanja JE POT DO SVOBODE

Šele smrt človeku z vso ostrino zareže v zavest, da ni on sam gospodar življenja. A ker ljudje niso mogli iznajti zdravila zoper smrt, bedo in nevednost, so se domislili, da bodo srečnejši, če na vse to ne bodo mislili. To je vse, kar so si lahko izmislili, da bi se potolažili. Toda to je kaj slabo zdravilo - prikrivati zlo dokler se dá, namesto da bi se ga lotili. Lotiti se ga pa človek noče, ker slutiti, da bi bil v boju poražen, da bi Nekomu moral priznati oblast. Čudim se in strah me prevzema zaradi ravnodušnosti ob vprašanju, kjer gre v celoti za nas: večnost, ki jo smrt nosi s seboj, je tako pomembna in nas prizadeva tako globoko, da je vsakdo izgubil vsako pametno razsodnost, kdor bi hotel ostati ravnodušen ob tem vprašanju. Ta človek, ki ga je toliko dni in noči mučila jeza in obup zaradi škode v karieri, je prav isti človek, ki gre brez pomisleka nasproti smrti, ki je gotova, ki je čisto gotova pridobitev ali izguba vsega. Nekaj strahotnega je, ko vidim v tem človeku toliko občutljivosti za majhne in minljive stvari in tolikšno neobčutljivost za velike in večne. Pot do spoznanja pa ni lahka, saj je toliko reči, ki presegajo naš razum. Če bi ne imeli ničesar, kar bi nam kazalo na Boga, bi se pomirili v zanikanju. Če bi povsod videli sledove Stvarnika, bi mirno počivali v veri. Toda preveč vidimo, da bi zanikali, in premalo, da bi se pomirili. Tako je dovolj luči za tistega, ki hoče verovati, in dovolj teme za tistega, ki noče. Bog je bil do učlovečenja skrit za zagrinjalom narave, nato pa se je odločil, da se pokaže - a s tem, ko se je pokrtil z Jezusovo človeškostjo, se je še bolj skril. Dosti bolj razpoznaven je bil neviden kakor viden!

Tudi mi smo v svoji zagledanosti vase slepi in velikokrat nočemo videti Boga in ga nočemo priznati za Stvarnika. Izraelci, izvoljeno ljudstvo, je hrepenelo po Njem in ga čakalo. A ko je prišel, ga niso spoznali. Ga mi spoznavamo? Verujemo v Božjo besedo, jo jemljemo zares? Tisto Besedo, ki nam pričuje, da se je Bog razodel človeku tako, da se je učlovečil in postal podložnik v najbolj zaničevani provinci ošabnega poganškega imperija, da je bil ubog rokodelec iz zasmehovane vasi... in da je končal na sramotilnem orodju, gnusnem križu. Verujemo v Besedo, ki nam prinaša veselo novico, da nam je Bog s svojo smrtjo in vstajenjem prinesel odrešenje?

(Novi diapozitiv in morda pesem - Taizé - *Oh, Lord, hear my prayer*)

ČLOVEKOVO NAJGLOBJE HREPENENJE

Hrepenenje po lepoti, po ljubezni, po sprejetosti, po Bogu. *Lepota je kakor Bog: povsod je in nikjer je ni; nikjer je ni utelešene, v popolnosti izražene. Oko je ni videlo, uho je ni slišalo, jezik je ni izrazil, roka ne ustvarila. Srce siromaka jo sluti in jo išče, slutilo in iskalo bo na vekomaj. Hrepenenje nima oči, ne rok, ne nog.*

Hrepenenje po Božji besedi, po odrešitvi. *Če ne spregovoriš, si napolnim srce s tvojim molkom in jočem potrpeti. Tih bom in bom čakal potrpežljivo, z nizko sklonjeno glavo, kakor noč s svojim zvezdnim bedenjem. Jutro pride gotovo, tema se zgubi in tvoj glas pretrga nebo in se razlije v zlatih pramenih. Tedaj bodo tvoje besede vzletele prepevaje iz vseh mojih ptičjih gnezd in tvoje pesmi bodo vzklike v rože v vseh mojih gozdih in gajih.*

Hrepenenje po Njem, ki daje življenje in smisel človekovemu bivanju. *Da hrepenim po tebi, le po tebi - naj ponavlja moje srce brez konca. Vse želje, ki me begajo dan in noč, so lažne in prazne. Kakor skriva noč v temi željo po luči, tako se vije iz globin moje nezavednosti: "Hrepenim po tebi, le po tebi!" Kakor išče vihar svoj konec v miru, ko se bojuje z mirom na vso moč, tako se bojuje moja upornost s tvojo ljubeznijo - in vendar je njen klic: "Hrepenim po tebi, le po tebi!"*

Hrepenenje po Njem, ker če ga ne najdem, sem kot otrok v velikem svetu, izgubljen, brez poti. *Dež ni padel dneve in dneve, o moj Bog, na moje usahlo srce. Obzorje je bilo golo in razžarjeno - nikjer ni najtanjše tančice nežnega oblaka, nikjer najmanjšega znamenja daljnega, hladnega dežja. Pošlji svoj vihar, če je to tvoja volja, in z biči bliska stresi nebo od konca do konca. Ali odpokličiči, Gospod moj, odpokličiči ta nemi žar, tihi in ostri in kruti, ki žge srce s strašnim obupom. Daj, da se skloni oblak milosti z višine, kakor solzá polni pogled materin na dan očetove jeze.*

Ljudje so hrepeneli po Bogu, Izraelci po obljubljenem Zveličarju, ki bi jih odrešil. Svoje hrepenenje so vlivali v psalme kot v bron in iz teh veličastnih odlitkov lahko danes odkrivamo njihovo koprnenje:

*O Bog, moj Bog si, v skrbeh te iščem;
po tebi žeja moja dušo, po tebi koprni moje telo,
kakor suha in žejna dežela brez vode.*

*Hočem te preiščevati v svetišču,
da vidim tvojo moč in tvoje veličastvo.
Zakaj boljša je tvoja milost kot življenje,
moje ustnice te bodo slavile.*

Preroki so ga oznanjali in ga napovedovali - Odrešenika, skupaj z ljudstvom so prosili Boga, naj jim ga pošlje:

*Rosite, nebesa, od zgoraj in oblaki naj deže pravičnega!
Odpre naj se zemlja, da se razcvete rešitev in požene pravičnost!*

(Nov diapozitiv in spet na primer nekaj glasbe - violina.)

HREPENENJE PO ODREŠITVI OD GREHA - kaj pa je to, greh?

Ko sem bil še otrok, nisem razumel, kaj so nestorjena dobra dela. Prvikrat je človek oskrnil svojo mladost, ko je prvokrat molčal, ko mu je srce ukazovalo, da naj govori. Iz živalske sebičnosti se je rodila strahopetnost. "Kaj me briga! Kaj bi se vtikal v stvari, ki mi ne koristijo!" Tako smo rekli. In nocoj, ko si gledamo iz lica v lice, nes je sram. Stiska nas vest, ki je hudo natanka. Učenjaki ne bodo iznašli imenitnejšega instrumenta - ne izpregleda ničesar in ne pozabi ničesar, pravičnejša je od ogledala samega. Uboga nespametna pamet se trudi, da bi jo preslepila ali vsaj preprosila. Pamet pozna veliko lepih in blagozvočnih besed: uživanje mladosti, spoznavanje življenja, upoštevanje razmer - bogat, prebogati je slovar, kadar je treba ukaniti vest. A vest je neusmiljena in močna. Oj siromak, pogledj se v ogledalo, da poveseš oči! Zatajil si lepoto in resnico v svojem srcu, zato ker si preslab in prebojazljiv, da bi ju dosegel po strmeh potu! Ostal si v dolini, ker si nisi upal na goro, pa se v svoji tenkonogi strahopetnosti posmehuješ mladim popotnikom! Pogledj se v ogledalo! Z množico hodiš, v množico siliš - ne zato, ker jo spoštuješ, temveč ker te je strah samega sebe! Razvil si se z duhom časa, zato si se razvil, ker bi te bili drugače s palico razvili! In vsa tvoja modrost in zrelost je le globoka, grenka, večno grizoča vest, da si iz nemoči in bojazljivosti zatajil lepoto in resnico v svojem srcu!

Velikokrat v svojem življenju sem storil krivico človeku, ki sem ga ljubil. taka krivica je kakor greh zoper Svetega Duha: neizbrisljiva je, nepozabljiva. Rad bi človek lagal sam sebi v dušo: "Saj ni bilo tako! Le tvoja nemirna misel je iz prosojne sence napravila noč! Malenkost je bila, vsakdanost, kakor se jih sto in tisoč vrši od jutra do večera!" Tolažba je zlagana; in človek občuti sam in z grenkobo, da

je zlagana. Greh je greh, če je storjen enkrat ali tisočkrat, če je vsakdanji ali nepoznan. "Ne kradel nisem ne ubijal ne prešuštoval; čista je moja duša." Lažnivec! Ali nisi lupil jabolka, ko si šel mimo lačnega ter si ga pogledal brez sramu? Hujše je bilo, kot da si kradel, ubijal in prešuštoval! Ko se tega zaveš, so grenkobe vsakdanjega življenja nenadoma silne, neznosne: oglasi se vest, udari na srce kakor kladivo in vsi grehi, do najmanjšega, že pozabljeni, planejo črni pred oči. Ob najlepšem jutru dihne mrzlo na dušo, da telednejo vse misli na tla, da omahne roka, da se oči razširijo in oledeni smeh na ustnicah ...

Greh je molk, kadar bi morali jasno spregovoriti, greh je utaja, so krivice, je brezbržnost. Greh je tudi sebičnost: to je strup, ki ga vsak dan uživam, ki mi ponudi cigareto, sosedu pa je ne da; ki govori o meni in me napravi gluhega za besede drugih; ki me vabi, naj dam kaj malega ubogim, da uspavam svojo vest; a to je ukradena ljubezen - namenjena je bila drugim, ki bi jo potrebovali za življenje, pa sem jim jo odtegnil - zato sebičnost povzroča vse človeške bede, vse človeško trpljenje: trpljenje dečka, ki so ga starši brez vzroka pretepli, in trpljenje otroka, ki sameva doma, ker bi bil staršem na zabavi v napoto; trpljenje starčka, ki je v posmeh zaradi gub na obrazu; trpljenje obupanega mladostnika, ki mu ni več do življenja, in trpljenje brezposelnega; trpljenje očeta, ki stlači svojo družino v eno samo sobo, in trpljenje tistega, ki osamljen umira... Vse trpljenje, krivice, bridkosti, ponižanja, žalosti, sovraštva, obupi - vse to je nepotešena lakota po ljubezni. To je naš greh. In še jih je. Naš greh so tudi izgovori. Tečemo, da ne bi izgubljali časa, da bi ga dohiteli. Nimamo časa za pomoč, za pogovore, za branje, za molitev. Otroku nima časa, ker se igra - kasneje. Šolar nima časa, ker se uči - kasneje. Oče nima časa, ker mora zaslužiti kruh otrokom - kasneje. Dedek nima časa, ker mora paziti vnuke - kasneje. Bolnik nima časa, ker ima dovolj skrbi s svojo boleznijo - kasneje. Umirajoči nima ... prepozno! Nima več časa.

Vse to nosimo kot težo na svojih dušah. Dela se noč. Gospod, si še tu? Sami smo. Poti ne vidimo. Sredi puščave smo nemočni obstali. Kličemo te in nam ne odgovoriš. Iščemo te in te ne najdemo. Hrepenimo po odrešenju. Dela se noč. Gospod, ali si navzoč v naši noči? Kje si, Gospod? Odgovori nam!

Tudi izvoljeno ljudstvo se je zavedalo svoje majhnosti in grešnosti pred Gospodom in je zato prosilo usmiljenja:

*Usmili se me, Bog, po svoji milosrčnosti,
v svojem velikem usmiljenju izbriši mojo pregreho!
Popolnoma izmij mojo krivdo in mojega greha me očisti!
Zakaj svojo krivdo priznavam in moj greh mi je živo v spominu.
Odpusti mi grehe, da bom očiščen,
bolj kot sneg bom bel, ko me umiješ.
Čisto srce, o Bog, mi ustvari,
duha stanovitosti v meni obnovi!
Ne zavrzi me izpred svojega obličja
in svojega svetega duha mi ne odvzemi!
Moja daritev, o bog, je skesan duh,
skesanega in ponižnega srca, o bog, ne zametuješ.*

(Nov diapozitiv in na primer glasba iz Verdijevega Requiema, Ingemisco - L. Pavarotti)

BOG ODGOVORI NA VELIKO ČLOVEKOVO HREPENENJE

In na to veliko hrepenenje je Bog odgovoril, kajti
na veke se spominja svoje zaveze,
obljube, ki jo je sklenil z Abrahamom,
prisege, ki jo je dal Izaku.

Izpolnil je obljubo, ko je s čudeži varoval svoje ljudstvo in ga pripeljal v obljubljeni deželo, skozi puščavo jih je rešil iz sužnosti:

*Slavite, Gospoda, ker je dober,
ker vekomaj traja njegovo usmiljenje!*

Rešil je svoje ljudstvo, a oni so vedno znova obračali hrbet Gospodu. Grešili so, a ko so v obupni stiski klicali in molili k Njemu in ga prosili, jim je vedno poslal pomoč:

*Slavite Gospoda, ker je dober,
ker vekomaj traja njegova ljubezen!*

Poslal je svoj glas prerokom, da bi ga prenesli ljudstvu in ga pripravili za prihod Sina Odrešenika:

*Glas vpijočega: "V puščavi pripravite pot Gospodu,
poravnajte v puščavi stezo našemu Bogu!*

*Vsaka dolina naj se dvigne,
vsak hrib in grič naj se pogrezne."*

Prerok napoveduje Odrešenika, ki ima priti na svet:

Ne bo vpil, ne bo delal hrupa, ne bo dal slišati svojega glasu po ulicah. Nalomljenega trsta ne bo zlomil, tlečega stenja ne bo pogasil, resnico bo oznanjal, bo luč narodom, slepim bo oči odpiral in iz teme ječe bo pripeljal jetnike. Tako pravi Bog, Gospod, ki je ustvaril nebo in zemljo. Slišite, torej, hiša Davidova: Vsemogočni vam bo sam dal znamenje: Glej, devica bo spočela in rodila sina, ki ga bo imenovala Emanuel.

Gospod se je res učlovečil:

Glej, tema pokriva zemljo in ljudstva mrak. Rosite, nebesa, od zgoraj in oblaki naj deže pravičnega! Odpre naj se zemlja in rodi Zveličarja! Recite malodušnim: osrčite se in nikar se ne bojte, glejte, vaš Bog bo prišel in vas rešil. Pridi, Gospod, nikar se ne mudi.

(Nov diapozitiv in glasba, violina, potem pa še pesem *Vi, oblaki, ga rosite*)

GOSPOD PRIHAJA

Bratje, vemo, ura je že, da od spanja vstanemo! Kajti zdaj je naše zveličanje bližje kot tedaj, ko smo vero sprejeli. Noč se je pomaknila in dan se je približal. Veselite se vedno v Gospodu. Zopet pravim - veselite se! vaša blagost bodi znana vsem ljudem. Gospod je namreč blizu....

(violina)

Odprite, knezi, vrata in dvignite se, vrata vekotrajna. In vstopil bo kralj slave!

(violina)

Pognala bo mladika iz Jesejeve korenine in cvet bo zrasel iz njegove korenine. Počival bo na njem Duh Gospodov, duh modrosti in umnosti, duh svéta in moči, duh vednosti in pobožnosti; in napolnjeval ga bo duh strahu božjega. Glej, Devica bo spočela in rodila Sina, ki se bo imenoval Emanuel.

(Schubertova Ave Marija, morda nov diapozitiv)

Ko je prišel angel k Mariji, je rekel: "Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj!" Pri teh besedah se je prestrašila in je preišljevala, kaj naj pomeni ta pozdrav. Angel ji je rekel: "Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega." Marija pa je rekla angelu: "Kako se bo to zgodilo, ko moža ne spoznam?" Angel ji je odgovoril: "Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila. Zakaj pri Bogu ni nič nemogoče." Marija pa je rekla: "Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!"

In ko je Marija obiskala sorodnico Elizabeto, mater Janeza Krstnika, ki je pripravljala pot Gospodu, je zapela Bogu hvalnico: (najlepše je, da se jo tudi zares zapoje, ne le prebere):

*Moja duša poveljuje Gospoda,
moje srce se raduje v Bogu, mojem Zveličarju.*

*Ozrl se je na nizkost svoje dekle,
glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi.*

*Velike reči mi je storil Vsemogočni,
njegovo ime je sveto.*

*Iz roda v rod skazuje svoje usmiljenje
vsem, ki mu zvesto služijo.*

*Dvignil je svojo močno roko,
razkropil je vse, ki so napuhnjenih misli.*

Mogočne je vrgel s prestola in povišal je nizke.

*Lačne je napolnil z dobrotami
in bogate je odpustil prazne.*

*Sprejel je svoje izvoljeno ljudstvo,
kakor je obljubil našim očetom.*

*Spomnil se je svoje dobrote
do Abrahama in vseh njegovih potomcev.*

Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu,

kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

(Bach-Gounod: Ave Maria - poje: Leontyne Price)

Tiste dni je od cesarja Avgusta izšlo povelje, naj se popiše ves svet. To prvo popisovanje je bilo, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In hodili so se vsi popisovat, vsak v svoje mesto. Šel je torej tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazaret, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem - bil je namreč iz hiše in rodovine Davidove - da bi se popisal s svojo zaročeno ženo Marijo, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, se ji je dopolnil čas poroda. In porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jasli, ker zanju ni bilo prostora v prenočišču.

(violina in ena kitica pesmi Sveta noč, lahko nov diapozitiv)

Ko je vse naokrog objemal globok molk in je bila noč v svojem teku na pol pota, je prišla tvoja vsemogočna beseda, Gospod, iz nebes, s kraljevega prestola: "Dete nam je rojeno in sin nam je dan!"

(violina in ena kitica pesmi Sveta noč, lahko nov diapozitiv)

Prav v tistem kraju pa si pastirji prenočevali pod milim nebom in bili na nočnih stražah pri svoji čredi. In glej, Gospodov angel je pristopil k njim in Gospodova svetloba jih je obsvetila in silno so se prestrašili. Angel jim je rekel: "Ne bojte se, zakaj, glejte, oznanjam vam veliko veselje, veselje za vse ljudstvo: Rodil se vam je danes v Davidovem mestu Zveličar, ki je Kristus, Gospod. In to vam bodi znamenje: našli boste dete, v plenice povito in v jasli položeno." In v hipu je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji."

(Berlioz, Grande Miesse des Morts, Sanctus - L. Pavarroti)

In ko so angeli odšli od njih v nebesa, so rekli pastirji drug drugemu: "Pojdimo torej v Betlehem in pogledjmo to, kar se je zgodilo in nam je oznanil Gospod!" In pohiteli so, prišli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, v jasli položeno. Ko so to videli, so povedali, kar jim je bilo rečeno o detetu. In vsi, ki so slišali, so se čudili temu, kar so jim povedali pastirji. Marija pa je vse te besede ohranila in jih premišljevala v svojem srcu. In pastirji so se vrnili in Boga slavili in hvalili za vse, kar so slišali in videli, prav kakor jim je bilo povedano.

(Slava - na violino)

Tako pred 2000 leti, si rečemo. A ista zgodovina odrešenja, ki se je odvijala pred 2000 leti v stari zavezi in ki je v novi zavezi dosegla popolno izpolnitev, se odvija tudi danes. Tukaj, med nami. Ta hip, če ji dopustimo. Če bi se zavedali, da božič ne pomeni samo počitnic, potic, jaslic in drevesčka, ampak da se na božič učlovečuje sam Bog, da nas odreši greha in smrti. Če bi spoznali in se zavedli naše slabosti in napuha, ki nas ločuje od Boga in nas zadržuje v smrti, bi zahrepeneli po odrešenju in bi naša srca postala Davidovo mesto, kjer se rojeva Bog. Pripravili bi pot Gospodu, da bi se lahko znova rodil v nas. In bila bi Bogu slava na višavah in mir ljudem na zemlji. In božič nas ne bi puščal prazne - napolnil bi nas z mirom, blagoslovom, veseljem in globino, iz katere bi lahko črpali moč za življenje. Ko bi se potrudili vsaj razmišljati o nedoumljivi izpolnitvi Božje obljube, bi Gospod tiho vstopil v nas! Čaka na našo privolitev. Prihaja nam naproti. Odločitev je naša, svobodni smo. Lahko ga zavrnejo ali sprejmemo.

Jaz, Gospod? Jaz ne morem več molčati. Ne vem sicer, iz katerega daljnega kraja mi prihajaš naproti zmeraj bliže in bliže. Tvoje sonce in tvoje sence te mi ne morejo skrivati za vse večne čase. Preneko jutro in preneki večer sem slišala tvoje korake in tvoji sli so prihajali v moje srce in me na skrivaj klicali. Ne vem, zakaj je danes moje življenje vse vznemirjeno in prešinja moje srce občutek trepetajoče radosti. V zraku čutim medli vonj tvoje sladke navzočnosti. Stopaš s svojega prestola in stojiš na pragu mojega doma. Pela sem sama v kotu in moja pesem je prišla do tvojih ušes. Stopil si dol in stojiš na pragu mojega doma. Preprosta pesem je ranila tvoje srce. Otožni, nežni spev se je združil z godbo sveta in z rožo za plačilo si prišel in stojiš na pragu mojega doma. Kako te bom srečala? Morda tako kot zadnjikrat, ko sem šla kot beračica od praga do praga po vaški cesti. V daljavi se je prikazal tvoj zlati voz kakor sijajen sen in spraševala sem se, kdo je ta kralj kraljev. Moje upanje je zakipelo in zdelo se mi je, da so moji žalostni dnevi pri kraju, in stala sem in čakala na miloščino, ki mi bo dana, ne da bi prosila zanjo, in na bogastvo, ki bo razsejano vsenaokoli po prahu. Voz se je ustavil, kjer sem stala. Tvoj pogled je padel name in smehljuje se si stopil dol. Čutila sem, da je sreča mojega življenja slednjič prišla. Tedaj si naglo iztegnil desnico in dejal: "Kaj mi moreš dati?" Ah, kakšna kraljevska šala pa je to, odpreti dlan in beračiti pri beraču! Bila sem zmedena in stala sem

neodločena, potem pa sem iz svoje malhe vzela počasi prav majčkeno žitno zrno in ti ga dala. A kako veliko je bilo moje presenečenje, ko sem ob koncu dneva izpraznila malho na tla in sem v siromašnem kupu našla prav majčkeno zlato zrno! Bridko sem zajokala in si zaželela, da bi ti mogla dati vse, kar je mojega.

(violina)

Sveti dan je bil, rodil se je Zveličar. In zgodilo se je nekaj čudovitega. V betlehenskem hlevu je ležal v jaslih. K njemu so prihajali v dolgi procesiji, od vseh strani, pastirji, kajžarji, hlapci, obloženi z grehi in življenja težo, in prinašali so mu darov; prišli so tudi Trije kralji iz Jutrove dežele in so se mu poklonili, ko je ležal v betlehenskem hlevu v jaslih. Ugledali so bili zvezdo in zahrepeneli so ... In ko bo jutri od vseh strani zazvonilo, odprimo srca, stopimo k procesiji ranjenih src in pustimo Gospodu, da se rodi v nas in nas prenovi s svojim Duhom.

(tišina, nato violina)
